

ражения: работата в университета за него е втори живот, средство за своеобразно възпитание на мисълта, а срещата със студентите е отговорен изпит за организацията на мисълта; познанията, които получава в своята научна област, са необходими за неговата литература на работа; редовната заплата е също необходима за него, защото е бил изправян пред тежки материални затруднения. Във връзка с това ми е споменавал за някои недостатъци на майка си, която за него беше всичко. Според него по отношение на жизнените факти тя е бил фантаст. "Затова и когато имахме, и тогава нямахме" - каза той. Но тя според него, е притежавала и изключителни положителни черти.

За нравствеността на Дим. Димов мога да кажа и това, че цяла учебно година, след като беше преместен на работа в София, той идва и ръководи курса по зоология по моя молба, за да ми помогне. Друг на негово място едва ли би го направил.

Спомням си една разходка с него до Асеновград. Разходяхме се по реката към Бачковския манастир. Беше привечер. Срегнахме една жена около 50 годишна, облечена много елегантно. Той се разнежи, погледна я и ми каза: "Знаеш ли защо я загледах? Защото има много черти на моята майка, която ти не познаваш в тази възраст." Тогава ми разказа един дълбоко запазен спомен за майка си. Обичал да рисува. Веднаж направил картина, копирана от едно коубойско списание. Като я видяла, майка му повела с него беседа за голямото у човека. За това, че човек никога не трябва да посяга да убива. И той ако ще рисува, трябва да търси светлото в живота, и никога не трябва да ~~же~~ изобразява човека, върнал се към варварството. Така му говорела, че той се разридал и оттогава не можел да понася картини, в които се разиграват лошите човешки страсти. И неговата сила като писател не е в изображението на напълно отрицателни герои. Неговите герои са в същност арена на борбата между доброто и злото.

Веднаж ми беше казал, че у Сибила виждал много от своите собствени черти. Веднаж тя видяла как едно дете убило с прашка птичка. "Едва можахме да я успокоим" - разказваше той.

Веднаж, когато говореше за майка си, я нарече носителка на "религиозна доброта".

Вървяха слухове, че майка му написала "Поручик Бенц", че той станал по нейна амбиция писател. Веднаж аз му казах това. Той отреагира много болезнено: "Достатъчно те уважавам, за да спрем да ми носиш клюки!".

Какво беше отношението му към майка му. За него тя беше нещо много повече от майка. Цялостната му личност беше нейно